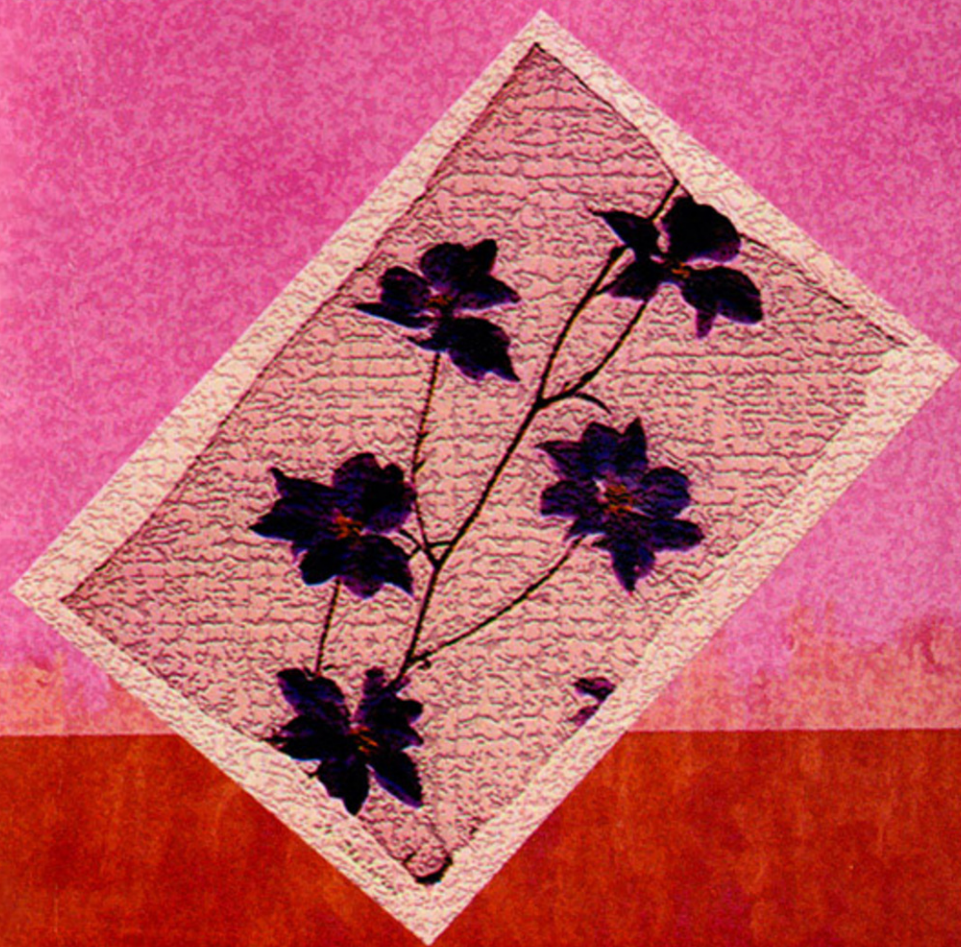

ဆုလေးနွယ်

ရှက်နေသောမိုးတောင်းတင်

ရှန်ပိန် ဝရန်တာဘက် ထွက်သွားတာနှင့် စပ်စပ်တို့ နှစ်ယောက်လည်း လက်ထဲမှတ်စု နုတ်စံကလေးတွေ ဟန်မပျက်ကိုင်လျက်သား ဝရန်တာသို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ထွက်လာသည်။ ။

တစ်ခုခုဆို နောက်ကျကျန်ခဲ့လို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

စာကျက်ဖို့ ဆိုပြီး မနက်ငါးနာရီလောက်ကတည်းက လာနှိုးလို့ သာသုံးယောက်သား ရှုံ့မဲ့ညည်းညူပြီး စောစောနိုးနေကြရတာ။

တကယ်တော့ သူတို့ သုံးယောက်က စာကျက်အပျင်းသားပင်။

သို့ပေမဲ့ လာမယ့်မတ်လတွင် ဖြေရတော့မယ့်စာမေးပွဲက သူတို့ ကိုခြိမ်းခြောက်နေပြီမို့ မကျက်ချင်ချင် ကျက်ချင်ချင် ပါးစပ်က နှုတ်တိုက်အော်နေရပါပြီ။

သည် လိုအော်နေတဲ့ အတွက်လည်း မာမီနှင့်အန်တီဟန်နီက သူတို့ကို အရမ်းဦးစားပေး ပိုမို ဂရုစိုက်နေကြသည်။ ။

ခုလည်း ပဲ အောက်ထပ်မီးဖိုဆောင်မှာ မနက်ခင်းစာ စီစဉ်နေမှာ သေချာသည်။ ။

စပ်စပ်ခေါင်းထဲမှာ အိမ်ကစီစဉ်တဲ့ မနက်ခင်းစာ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို မစားဘဲ အပြင်ထွက်ပြီး ဘာစားရင်ကောင်းမလဲ အကြံထုတ်နေမိ၏။

ကျောင်းကလည်း ပိတ်တော့ လမ်းထွက်ဖို့ က အကြံထုတ်နိုင်မှ ဖြစ်

မှာ မဟုတ်လား။

သူတို့ ကလည်း ဆိုင်မှာ သွားစားရရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကောင်းတယ် ထင်တာမျိုး၊ အိမ်မှာ ဆို ဘယ်လောက်ကြီး ကောင်းကောင်း လုပ်ပေး ပေး ပျင်းတိပျင်းခြောက်မို့ အဆင်မပြေ။

“ဟဲ့ . . . ရှန်ပိန်၊ နင်ကဒီလောက် လူရှင်းနေတဲ့ လမ်းမှာ ဘာတွေပြုပြင်ကြည့်နေတာလဲ”

ကွိုကွိုက တံတောင်နှင့်တစ်ချက်တွက်ရင်း မေးလည်း မေး၊ သူလည်း ပဲ လမ်းပေါ်ကို စပ်စပ်စုစု ကြည့်လိုက်သည် ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားနေတဲ့ ပဲပြုတ်သည် ရယ်၊ မနက်ခင်းလမ်းထွက်လျှောက်နေကျ အဘိုးကြီးနှစ်ယောက်ရယ်ကလွဲရင် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဘာမှ လည်း မတွေ့ရပါ။

“ဘာလဲ သိချင်ရင် စောင့်ကြည့်ပေါ့”

ရှန်ပိန်က ပြုံးစိစိနှင့် ပခုံးလေးတွန့်လိုက်သည် ။

စပ်စပ်က သူ့မေးစေ့သူ လက်ချောင်းလေးနှင့်ပွတ်ကာ ရှန်ပိန်မျက်လုံးများကို အကဲခတ်ပြီးသည် နှင့် . . .

“ကျုပ် . . . သိပြီ”

ကွို မျက်နှာလေး စူပုပ်သွားသည် ။

သည် တစ်ခါဖြင့် ကိုယ်အသိနောက်ကျပြီပေါ့။

သည် နှစ်ကောင်သိတဲ့ ကိစ္စ ကိုယ်မသိဘူးဆိုရင် ခုချက်ချင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ပေးရတော့မလိုပင်။

အင်မတန် ခံရခက်ပါသည် ။

“သိရင် ငါ့လည်း ပြက္ခာ၊ ဘာလဲ”

စပ်စပ်နှင့် ရှန်ပိန်က ‘ဟိဟိ’ဟု ပြိုင်တူရယ်လိုက်ကြသည်။ ။

“မပြောရင် နင်တို့ စာမကျက်ဘဲ ဝရန်တာထွက်ဆော့နေတယ်လို့ မာမို့ကို တိုင်လိုက်မယ်”

“မျောက်မ တွေ့လား၊ မိုးမလင်းသေးဘူး၊ စိတ်ကပုပ်ပြီ”

စပ်စပ်က မျက်စောင်းလှည့်ထိုးခိုက် ရှန်ပိန်ပုံစံလေး လှုပ်ရှားသွားကာ စပ်လက်ကို လာအုပ်၏။

ကွိုကွို ငုံ့ကြည့်လျှင်...

ဟိုဘက်ခုနစ်လွှာတိုက်ရဲ့ ဘယ်ဘက်အောက်ဆုံးထပ်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည် ကို မြင်ရလေသည်။ ။

ဂျင်းအင်္ကျီပြာဖျော့ဖျော့နှင့် ဆိတ်ခွဲပိုးတွဲလုံချည် အပြာရင့်ကိုဝတ်လျက် နောက်ခါးကြားမှာ သားရေပိုက်ဆံအိတ်မည်းမည်း ပြားပြားလေးကို ညှပ်ထားသည်။ ။

အပေါ်ထပ်က ကြည့်ရသည် မို့ မျက်နှာကိုတော့ သေချာမတွေ့ရ။ ပြီးတော့ သူက ခပ်ငုံ့ငုံ့နှင့် သံပန်းတံခါးသော့ကို အတွင်းထဲလက်ထည့်ပြီး ပြန်ခတ်နေသေးသည် မဟုတ်လား။

ဆံပင်ကတော့ ဂျဲမပြတ်လိမ်းတတ်ပုံဖြင့် ပြောင်လက်သပ်ရပ်နေသည်။ ။

“ဟွန်း... ဒီတစ်ယောက်ဆိုရင်ဖြင့် မထူးဆန်းပါဘူး၊ ငါက ဘာများလဲလို့”

ကွိုကွိုက နှုတ်ခမ်းလေး မွဲလိုက်သည်။ ။

“နင်တို့ က ခုမှ ခိုးကြည့်တုန်း၊ ငါကဖြင့် လမ်းမှာ တွေ့လို့ နှစ်ခါ တောင်ပြုံးပြပြီးသား၊ ကြာတောင် ကြာလှပြီ”

ကွဲစကားကို သူတို့ နှစ်ယောက်သား မယုံသလို ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့် ၏။

“သူက ပြုံးပြတာလား”

“အင်းပေါ့”

ခပ်တည်တည် ခေါင်းညိတ်တော့...

“လုံးဝမယုံဘူး”

“အမယ်”

“သူ့ပုံစံလေးက ခပ်တည်တည်လေးပါ၊ နင့်လို မလောက်လေးမ လောက်စားလေးကို တကူးတက ပြုံးပြနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လာပြီးမ နေနဲ့ ”

“ဟဲ့... စပ် သွားပြိုင်ငြင်းမနေနဲ့ တော်တော့”

ရှန်ပိန်က စပ်ပန်းကို အတင်းလှမ်းဖက်ပြီး လမ်းမပေါ်ကိုသာ ငုံ့ကြ ည့်လိုက်တာမို့ ကွဲက မခံချင်စွာ သူတို့ ပန်းကို နောက်မှ နေ၍ တစ်ချက် စီ ထုလိုက်သည် ။

မိန်းကလေးသုံးယောက် အရွယ်ညီလေးတွေမို့ နှစ်ယောက်က စည်း လုံးပြီး ကျန်တစ်ယောက်ကို ဖယ်ထုတ်ထားရင်မရ။ အဲသည် တစ်ယောက် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ နေမရပါ။

ထို့ကြောင့် ပန်းကို ထုပြီးတာနှင့် ဖက်ထားသည့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားသို့ ကွဲ အတင်းတိုးဝင်လိုက်သည် ။

သူတို့ က ကွိုကို ရန်မတွေ့အားပါ။

ကွိုကွိုကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုလူလေး ကိုယ့်အိမ်ရှေ့က ဖြည်းဆေးသော
ခြေလှမ်းတို့ နှင့် လျှောက်သွားတာလေးကို ငေးကြည့်မိရက်သား
ဖြစ်သွားသည်။ ။

“လမ်းလျှောက်ပုံလေးက စတိုင်လ်ကျတယ်နော်”

စပ်က သဘောတကျ ရေရွတ်သည်။ ။

သူတို့ သုံးယောက်မှာ ဘာရယ်မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်တွေ့သ
မျှ စိတ်ဝင်စား လှောင်ပြောင်ရင်း ပျော်တတ်သည်။ ။

“အပေါ်လေးတောင် တစ်ချက်မော့မကြည့်ဘူး”

ရှန်ပိန်အလိုမကျ ရေရွတ်လို့ မှ မဆုံးသေး...။

“ကြည့်အောင် လုပ်လို့ ရပါတယ်ကွာ”

ဟု ဆိုကာ စပ်က ဝရန်တာမှာ ရှိနေသည့် ပန်းအိုးထဲက ကျောက်စရ
စ်ခဲလေးများကို ကောက်ယူပြီး တစ်လုံးကို လက်ပြန် ပစ်ပေါက်ပြီးသား
ပင်။ ။

“ဟယ်တွေ့...”

လက်ကလည်း တော်တော် အမှန်းတည့်တဲ့ လက်...။

ပန်းကို ဆတ်ခနဲတည့်တည့် ထိမှန်သွားတာမြင်လျှင် သုံးယောက်
သား မျက်လုံးပြူး၊ လျှာလေးတစ်လစ်လုပ်ကာ အမြန်ဆုံး ငုံ့ရှောင်ပြီး ပု
န်းလိုက်ကြသည်။ ။

“ဟိ...ဟိ”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ရယ်လည်း ရယ်မိကြ

သည် ။

“ဟဲ့... မော့ကြည့်လား၊ တွေ့သွားသေးလား”

သူတို့ ဝရန်တာကျယ်ကြီးမှာ ရှေ့မျက်နှာစာကို ကြွေပြားကပ်ထား
တာမို့ ကိုယ်တစ်ပိုင်းစာ လုံခြုံသည် ။

ထိုင်ချလိုက်လျှင် လမ်းပေါ်က လူမမြင်ရတော့ပါ။

စပ်စပ်က အသာလေး မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြန်ချောင်းသည် ။

“မကြည့်ဘူးဟ”

“ဒါဆို နောက်တစ်လုံး ထပ်ပစ်မယ်၊ အသာနေ”

သည် တစ်ခါကတော့ ရှန်ပိန်လက်ချက်။

သူ့ကိုမထိပေမယ့် ခဲလုံးလေးက သူ့ရှေ့ကိုကျော်ပြီး ကတ္တရာလမ်း
ဘေးသို့ကျသည် ။ သူမြင်မှ သာမန်အားဖြင့် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်ရမှာ ရှာ
ရမှာ ။

သို့ပေမဲ့ သူကမူ ဘာမှ မသိသလို ခပ်အေးအေးသာ ရှေ့ဆက်လျှော
က်သွားလေသည် ။

တော်တော် အသည်းယားစရာကောင်းတဲ့ လူကလေး။

“ဘယ်လို အူကြောင်ကြားတုံးဟ”

“အမယ်... တမင်မော့မကြည့်တာပါ”

“ဘာကြောင့် မကြည့်တာလဲ”

“ငါတို့ ကို မြင်ပြီးသားနေမှာ ပေါ့”

“အေး. . . ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး

စတယ်ကြီးနဲ့ လုပ်သွားတာ၊ ရုပ်ကိုက ဟင်း . . . အိုက်တင်ချည်းပဲ”

“ဟုတ်ပျံ့မလား ဟယ်”

ရှန်ပိန်က မယုံမရဲလေး ဖြစ်နေသည်။ ။

“မိရှန်တော့ ခံလိုက်ရပြီ”

“အောင်မယ်. . .”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့ သုံးယောက်ကို သိပြီးသားနေမှာ ၊ လမ်းထဲမှာ ဒီ လောက်မျက်စိနောက်အောင် ဒေါက်ရောက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကို မသိပါဘူးဆိုရင် သင်းကို မြူဇီယမ်မှာ လက်ပြန်ကြိုးတုပ် ပြီး ဇောက်ထိုးပြထားရုံပဲ”

“ဟာ . . . ဟ”

ကွီက ခေါင်းကိုနောက်လှန်၍ ရယ်လိုက်သည်။ ။

ရှန်ပိန်က မျက်မှောင်ကုတ်လျက်သားလေးနှင့်. . .

“ဒါဆိုရင် ငါတို့ သူ့ကိုကြည့်နေတာ သူမြင်ပြီးသားပေါ့နော်”

“အရင်းကြီးပေါ့ကွာ”

“သူ ဘယ်သွားတာလဲ မသိဘူး”

“ဒီနားပဲနေမှာ ၊ ဝေးဝေးဆိုရင် ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားမှာ ပေါ့၊ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်ထင်တယ်”

စပ်စပ်က ပညာရှိစတိုင်နှင့် လက်ကလေးပိုက်ပြီး ထင်ကြေးပေးလို က်သည်။ ။

“ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သေချာတာ”

“ပြောရင်းဆိုရင်း ကွဲလည်း ဗိုက်ဆာပြီ”

“ဒါဖြင့် အောက်ဆင်းရဲအောင်၊ အန်တီဟန်နီ ဘာလုပ်ထားလဲမသိဘူး”

ရှန်ပိန်က မျက်နှာလေးရှုံ့ပြသည်။ ။

“နင်တို့ က အိမ်မှာ စားမှာ လား”

“နင်ကရော...”

“ငါက မြီးရှည်စားချင်တာ”

“စပ်စပ်ရောပဲ”

“ဒါဆို လစ်ရင်ကောင်းမယ်”

“မာမီဆူရင်ရော”

“ရပါတယ်၊ ဆူရင် လက်ဖက်ခြောက်ခတ်လိုက်မှာ ပေါ့ ဟဲဟဲ”

သုံးယောက်သား သဘောတူညီမှုရသွားတာနှင့် လက်ထဲကစာအုပ်တွေ စားပွဲပေါ်ပစ်ချခဲ့ပြီး လှေကားမှ အလှအယက် ပြေးဆင်းခဲ့ကြသည်။ ။

တော်ကြာနေရင် ပွနေတဲ့ စာအုပ်တွေ အန်တီဟန်နီ လာထပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ပြန်လှည့်ကြည့်စရာမလို။

“ဟဲ့... ဟိုသုံးယောက် ဘယ်လဲ ဒါ”

တီရှပ်အသားရောင်လေးတွေ ဘောင်းဘီတိုပွပွလေးတွေနှင့် အင်မတန် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော ဒီဇိုင်းမျိုးနှင့် ရွယ်တူလေးသုံးယောက်ကို မျ

ကံစီရှင်သော မာမိက မီးဖိုချောင်ကနေ လှစ်ခနဲ လှမ်းမြင်သည်။ ။

“အပြင်ခဏ မာမိ”

ကွိုကွိုက လှည့်မကြည့်ဘဲ အမြန်ဖြေသည်။ ။

“အခုမှ မိုးလင်းတာ၊ ဘယ်အပြင်ကို ထွက်ကြဦးမှာ လဲ၊ ဒီမှာ ထမင်း ကြော်ပြီးနေပြီ ဥစ္စာ”

“အား... ထမင်းကြော်ကြီး မကြိုက်ပါဘူး”

“ဟဲ့ ... မကြိုက်ဘူးလုပ်နေတယ်၊ ရင်ပြည့်တယ်ပြော”

စပ်စပ်က တီးတိုးသင်ပေး၏။ သို့ပေမဲ့ ကွိုက သူပြောချင်ရာ...။

“ရှန်ပိန်က မြီးရှည်စားချင်လို့ တဲ့ မာမိ”

“ဟင် ငါ့ခေါင်းချတယ်၊ ကြည့်စမ်း...”

ရှန်ပိန်လက်သည်းချွန်ကိုရှောင်ကာ ရှေ့ပြေးသွားသော စပ်စပ်ပုံစံ လေးက ကိုးရိုးကားရားလေးနှင့် ရယ်ရသည်။ ။

“ဒီကောင်မလေးတွေ ခက်ပါလား၊ အပြင်မှာ စားမယ်ဆိုလည်း ကြို မပြောဘူး၊ ဒီမှာ ဟန်နီက အလကားသက်သက် ပင်ပန်းရတယ်”

“မာမိတို့ ပဲ စားလိုက်ပါနော် နော်”

ကွိုကွိုက ကြော်ငြာလေသံ၊ ကြော်ငြာအိုက်တင်နှင့် ပြန်လှည့်ပြောပြီး တာနှင့် ရှေ့ကနှစ်ယောက်ဆီ တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးသွားတော့၏။

ပြီးတော့ သုံးယောက်သား ရယ်မောတွန်းထိုး ဆူညံစွာဖြင့် လမ်းပေါ် သို့ ရောက်သွားတော့သည်။ ။

ပြီးရှေ့ဆိုင်က ဟိုဘက်လမ်းမကူးပြီး နှစ်လမ်းကျော်ရုံမှာ ရှိတာ။

ပြေးလိုက် လွှားလိုက်၊ သူတို့ ခြေလှမ်းနှင့်ဆို ခဏလေးရောက်သွား
လေသည်။ ။

“ဟိုတစ်ယောက်က ဘယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်တာလဲ မသိ
ဘူးနော်”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

ကွိုကွိုက အူကြောင်ကြောင် ပြန်မေးလိုက်တာမို့ ရှန်ပိန်က ကျကျနန
မျက်စောင်းထိုးသည်။ ။

“ဟိုဘက်တိုက်က ရမ်းကုလေ”

“အမယ် ရမ်းကုလို့ မရသေးပါဘူး၊ ကျောင်းသားပဲရှိသေးတာ”

“သူက ကျောင်းပိတ်ထားတုန်း တိုးရစ်ဂိုက် လုပ်နေတာတဲ့ ”

“နင် ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ကောင်စုတ်”

မိရှန်က သူတစ်ကွက် အကျောရသွားသလို ကျေနပ်စွာ ရယ်လိုက်သ
ည်။ ။

“ဟယ်တွေ့... ပြောရင်းဆိုရင်း လာခလုတ်တိုက်နေပြီ”

“ဘာတုံး”

နှုတ်က မေးပြီးစဉ်မှာ ပင် ရှေ့နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့ ခုံပုလေး
မှာ တစ်ယောက်တည်း အေးအေးလူလူ ထိုင်နေသော ဆေးကျောင်းသား
ဆိုသူကို တွေ့ပါပြီ။ ။

မိရုန်တို့ သုံးယောက်မျက်နှာမှာ အပိုးမကျိုးနိုင်ဘဲ ပြုံးစိစိ ပြောင်စပ် စပ်လေးတွေ ဖြစ်ကုန်ရသည်။ ။

ကောင်လေးက လှမ်းကြည့်ပါသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ မျက်လုံးများက အေးဆေးတည်တံ့လို့ နေသည်။ ။ နောက် တောက်တောက်နှင့် လွတ်လပ်ပွင့်လင်းပုံရသော ချစ်စဖွယ်ကလေးမ လေးတွေကို သူ့စိတ်ထဲ ခင်မင်မိပါသည်။ ။

သို့သော် ပြုံးမပြရဲ။

အင်မတန် သွက်လက်ညံ့စာသော သူတို့ လေးတွေအကြောင်းကို အ ကုန်အစင် မဟုတ်သည့်တိုင် အိမ်နီးချင်းမို့ ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိ နေပါပြီ။

သူတို့ လောင်စိန်လုပ်မှာ သူသိနေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် အသာကလေးသာ ကြည့်နေရုံပဲကြည့်သည်။ ။

စောစောကပင် ကျောက်စရစ်ခဲစာ မိထားပြီးပြီ။

ခင်များ ခင်သွားရင်တော့ ဘယ်လောက်အနိုင်ယူ ဗိုလ်ကျလို့ ကောင်းလိုက်မလဲ။

သူ့စိတ်ထဲက ကြိုတင်ပခုံးတွန့်၍ ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ ။

လွင်ပြင်သည် မနက်ဖြန်ထွက်မည့် ပုဂံခရီးအတွက် လိုအပ်မည့်ထင်
တာတွေ ခရီးဆောင်အိတ်ထဲ သေချာစွာ စစ်ဆေးထည့်သိုပြီးနောက် အိ
တ်ကို ဇစ်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် ပေါ်လစ်ရောင်ပြောင်နေသည့် ကျွန်းလှေကားလေးမှ
အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့၏။

မီးဖိုဆောင်အဝန်းက ရေခဲသေတ္တာလေးကိုဖွင့်ပြီး ရေခဲရေထုတ်
သောက်နေစဉ် အိမ်ဝမှ တံခါးဖွင့်သံကြားရတာကြောင့် လွင်ပြင်
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

လက်ထဲမှာ ဆွဲလာသည့် အာဂျီနိုမိုတို ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကို လက်ကော
က်ဝတ်နားထိပို့ပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံးနှင့် သော့ဂလောက်ကိုဖွင့်နေသ
ည့် သုတိ။

သည် ကောင်တောင် ဈေးကပြန် လာပြီပဲ။

“မြန်လှချည်လား သုတိရ”

သုတိက သံပန်းတံခါးကို ဂျိုင်းခနဲဘေးသို့ကပ်ကာ ဝင် လာပြီး ပြန်
ဆွဲပိတ်သော့ခတ်ရင်း...

“ကိုညီကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဒီနေ့ နောက်ကျတာဗျ”

“အေးလေ ခါတိုင်းဆို ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်ရောက်ရင် မင်း

က ဟင်းတွေဘာတွေတောင် ချက်နေပြီပဲ”

“ဟိုဘက်ဈေး သွားတာကိုးဗျ၊ ဆိုက်ကားလည်း မစီးချင်တော့ အေး အေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်လာတာ”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ကဲ ဘာတွေဝယ်လာတာလဲ၊ မနက်ဖြန်တော့ မင်း လက်ရာနဲ့ လွတ်ပါပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ကြိတ်မှိတ်မျိုချရဦးမှာ ပေါ့ကွာ”

“အဟဲ ကိုယ့်တပည့်ကို ဒီလောက်မချီးမွမ်းပါနဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ရှက်တာပေါ့”

သုတိမှာ လွင်ပြင်တို့ နှင့် ဆွေးမျိုးမကင်းသူထဲကပါ။

မိဘမောင်နှမတွေ မရှိတော့။ ငယ်ကတည်းက လွင်ပြင်တို့ ဆီလာ နေသည်။ ကျောင်းထားပေးပေမယ့် ဆယ်တန်းကို မကျော်နိုင်ခဲ့။

လွင်ပြင် ဆေးကျောင်းတက်ဖို့ ရန်ကုန်သို့လာတော့ ဖေဖေက သုတိ ကို သူနှင့်အတူထည့်လိုက်သည်။

အိမ်မှာ အမျိုးသမီးအဖော်ကလည်း ခေါ်ထားဖို့ မသင့်တာကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက် ဝေယျာဝစ္စချက်ပြုတ်၊ လျှော်ဖွပ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ တွေအားလုံးကို သုတိက တာဝန်ယူရသည် မဟုတ်လား။

တခြားဟာတွေ တော်သင့်သလောက်တော်ပေမယ့် သည် ကောင်က ဟင်းချက်ပျင်းသည်။ မနက်ကချက်တာတွေပဲ ညနေစာအဖြစ် စားရသည်။

လွင်ပြင်ကလည်း မနက်ပိုင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက် အောင့်အည်း စားရသောဟင်းကို ညနေ ပိုင်းမှာ ကြည့်တောင်မကြည့်ချင်တော့။ သည် တော့ ညနေစာကို အပြင်ကဝယ်စားရသည် က များ ပါသည်။

“ကြက်သားဝယ်လာပါတယ် ကိုညီရ၊ ဒီနေ့တော့ လက်စွမ်းပြမှာ ပါ၊
ကြည့်နေ”

“ငရုတ်သီးစပ်စပ် ရေကျဲကျဲကြီးတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကွာ၊ ကြက်သား
လေးကိုတော့ နှမြောစမ်းပါ”

“ဒါဖြင့် ကြော်လိုက်မယ်လေ၊ အစိမ်းကြော်နဲ့ ငါးရုံခေါင်းဟင်းချိုလ
ည်း ပါတယ်၊ ဒါတောင် ဟိုဘက်အိမ်က ဒေါ်ပုကြီးဝယ်သလို လိုက်ဝယ်ရ
တာ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘာချက်ရမလဲ စဉ်းစားလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ၊
ဒါကြောင့် သူများ တွေဝယ်သလို ကြည့်ဝယ်ရတာပဲ”

လွင်ပြင်က သုတိမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ သနား
လည်း သနားသွားပြီး...

“ဘယ်က ဒေါ်ပုလဲကွ”

“ခေါင်းရင်းတိုက်ကလေ”

“ဪ”

“ဖြူဖြူပုပု အဘွားကြီးလေ၊ ကိုညီတော့ တွေ့ဖူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို
ဘက်တိုက်ကလေးက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ”

သုတိပုံစံက ရယ်ကျဲကျဲဖြစ်လာသည် ။

လွင်ပြင်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး...

“ဘာလို့ လဲ”

“ကိုညီတို့ က ညံ့တာပဲဗျာ၊ မဒီချောလေး သုံးယောက်တောင်ရှိတာ၊
နည်းနည်းပါးပါး သတိပြုမှ ပေါ့၊ မနက်က ကိုညီထွက်သွားတုန်းက
တောင် အဲဒီဘက်က ရယ်သံတွေကြားနေရတယ်၊ တော်တော် အရယ်သ

နံတွဲ ကောင်မလေးတွေပဲ၊ သူတို့ ကိုကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ
တောင် ပျော်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာတာဗျ...ဟဲ...ဟဲ”

“အခုလည်း ကျွန်တော့်ကို ဟင်းကောင်းကောင်း ချက်ထားနော်၊ ဘာ
ညာနဲ့ လှမ်းစသေးတယ်”

“ဗရုတ်မလေးတွေပေါ့”

“ချစ်စရာလေးတွေပါ”

သုတိကတော့ အတော်လေး အကောင်းမြင်ထားပုံရသည် ။ သူက
တော့ ထိုင်ပြောင် ငပျော်မလေးတွေကို ခပ်လန့်လန့်ပင်။

ပင်ကိုက အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်သူမို့ ယောက်ျားလေးချင်းမှာ
တောင် အဲလိုနောက်တိ နောက်တောက် သူငယ်ချင်းမျိုး မရှိပါ။

“ကိုညီ”

“ဟေ”

“ကျွန်တော်တို့ ပြောင်းလာတာ ခြောက်လတောင်မကတော့ဘူး၊ သူ
တို့ ကို ကိုညီ သတိမထားမိဘူးလား”

“ငါက အပြင်ထွက်နေတာပဲကွာ၊ ဘယ်သိမလဲ”

သုတိက ခေါင်းယမ်းသည် ။

“ဒါပေမဲ့ တွေ့ရင် ကိုညီသဘောကျမှာ ပါ။ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင်... အခုမှ ဆယ်တန်းဖြေမယ့် ကလေးလေးတွေကို ပေါ
က်ကရ လျှောက်မပြောစမ်းနဲ့ ”

“ဟာ ... ကိုညီက သူတို့ ဆယ်တန်းမှန်း သိတယ်”

“အိမ်ချင်းကပ်နေတာ ဥစ္စာကွာ၊ မင်းကလည်း စာကျက်သံကြားနေရတာပဲ၊ သိတာဆန်းသလား”

“မယုံပါဘူးဗျာ၊ ကိုညီတော့ တစ်ကွက်ချန်ထားပြီ”

“ဟာ . . . ဒီကောင် ပြောရင်းက”

လွင်ပြင် လက်သီးဆုပ်ပြင်သည် နှင့် သုတိအထဲကို ဝင်ပြေးတော့၏။

လွင်ပြင်က နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်း ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်သည် ။

သုတိစကားလေးက ဘာမှ မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ရင်ကို လှုပ်ရှားသွားစေသည် ။

တစ်ကွက်ချန်ထားပြီတဲ့ ။ အဲလို ချန်ထားခဲ့တာဟုတ်ရင်တောင် မင်းထင်သလိုတော့ မဟုတ်ဘူး သုတိရေ။

ကျောင်းဖွင့်ရက်ကလွဲရင် မနက်စောစော အိပ်ရာထဖို့ အင်မတန် ဝန်လေးတတ်တဲ့ သူဟာ မိုးလင်းစ မှုန်ရီဝိုးတဝါးလေးမှာ အလိုအလျောက် မျက်လုံးပွင့်ပွင့်လာတတ်တာဟာ ဘာကြောင့်များ ဖြစ်နိုင်သလဲ။

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပိုလို့ ချို့လို့ ပင် ပြုံးလာရသည် ။

★

ကျူရှင်ချိန်တွေဆက်ပြီး အပြင်ထွက်တာများ သွားတာကြောင့် ဟိုဘက်က ဆေးကျောင်းသားလေး ခရီးထွက်သွားတာကို မိရှန်တို့ မသိပေမယ့် ပြန်လာတဲ့ နံနက်ခင်းမှာ တော့ သုံးယောက်သား မြင်လိုက်ကြသည်။

နိုင်ငံခြားသားအချို့ပါသော ဘီအမ်ဟီးနိုးကြီးဖြင့် လမ်းထဲဝင်လာပြီး ကားရပ်လိုက်ကတည်းက သူမတို့ က စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြတာ။

ကားပေါ်ကဆင်းသူမှာ သူတစ်ယောက်တည်းပင်။

ဒဲ့ပွဘောင်းဘီ အသားရောင်၊ တီရှပ်အနက်၊ ဂျာကင်အဝါဖျော့နှင့် သူပုံစံမှာ မမှတ်မိချင်လောက်အောင် ချောမောသားနားလို့ နေသည်။

ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် ကင်မရာအကောင်းစားကြီးကိုလွယ်ပြီး လယ်သာရှူးနှင့် ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွားဟန်လေးကို သူမတို့ အငေးသားကြည့်နေမိကြသည်။

အင်မတန် မာနကြီး ဘဝဖြင့်ပုံရသော ဘသားချောကတော့ သည်ဘက်အိမ်ရှေ့ ကားအနီးမှာ ကောင်မလေးသုံးယောက်ရပ်နေတာကို တစ်ချက်လေးမှ မကြည့်ပေ။

“ငါတော့ ကိုင်ဆောင်ချင် လာပြီ”

ကိုဆီက စိတ်မရှည်သံ တိုးတိုးလေး ထွက်လာ၏။

တခြားယောက်ျားလေးတွေနှင့်မတူဘဲ တည်ကြည်အေးချမ်းသော သူ့စတိုင်ကပင် သူမတို့ ကို ပိုမိုလှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်စေတာ။

သူအိမ်ဝရပ်လျှင် အထဲမှ တစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရ တံခါးပြေး ဖွင့်ပေးတာ တွေ့ရသည် ။

“အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ဒီမနက်ပြန်ရောက်တာ တော်သေး၊ ကျွန်တော်က မနက်ဖြန်မှ ထင်တာ၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ပျင်းလိုက် ငေါင်လိုက်တာ ကိုညီရာ”

“ပျင်းပျင်းနဲ့ အပြင်ချည်းပဲ လိမ့်ထွက်နေမှာ ငါသိပါတယ်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူတို့ အထဲသို့ ဝင်သွားလေသည် ။

သူမတို့ အနေနှင့်ကတော့ သူ့စကားသံကို ပထမဦးဆုံး ကြားဖူးတာပင်။

အသံလေးက ညင်သာ ဩရှရှ။ နားစွင့်ထားလွန်းလို့ သာ သည် လောက်ကလေး ကြားလိုက်ရတာ။

ဟိုလူ့အသံကြီးကတော့ ကျယ်ကျယ်ပြာပြာ၊ မိရှန်တို့ ကား သည် ဘက်မှာ ရပ်ထားတာကိုလည်း သူ့လူကိုကြိုရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည် ။

“ကိုညီတဲ့ ဟ”

“ကြားသားပဲ”

“နာမည်ကလည်း တစ်မျိုးပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ပုံစံ ခင်စရာလေး”

“စပ်စပ်နော်”

မိရှန်က မျက်စောင်းခဲ့၏။

“ဘာဖြစ်လဲ ခင်လို့ ခင်တယ်ပြောတာ”

“ဟဲ့... မာမီ ထွက် လာပြီနော်”

ကွီက သတိပေးလျှင် သုံးယောက်သား နှုတ်ဆိတ်အပိုးကျိုးသွားကြလေသည် ။

“ကဲ . . . သမီးတို့ ကို ဆယ့်လေးလမ်း အရင်ပို့ပေးမယ် ဦးထွန်း၊ ပြီးရင် ကျွန်မကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ချပေးခဲ့။ ကလေးတွေ အပြန်ကြိုပြီးရင် အိမ်တန်းမပြန်ဘဲ ရန်ကင်းတစ်ချက် ဝင်ရမယ်”

“ဘာလို့ လဲ မာမီ”

ဒရိုင်ဘာ ဦးထွန်းကို ပြောပြီးတာနှင့် စပ်စပ်က မာမီကို မေးခွန်းထုတ်တော့သည် ။

“မိရှန်ကို ပို့ပေးမလို့ ၊ စန္ဒာနေမကောင်းဘူးဆိုလို့ ”

“ဟင် . . . မသွားချင်ပါဘူး”

ရှန်ပိန်က ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။

“ဘယ်လိုပြောတာလဲ သမီးရယ်၊ ကိုယ့်အမေ နေမကောင်းတဲ့ အခိုက် တစ်ရက်တလေ သွားနေပေးမှ ပေါ့”

“ပျင်းစရာကြီး”

ရှန်ပိန်က အန်တီစန္ဒာသမီး။

သို့သော် ရှန်ပိန်ကို မွေးပြီးတာနှင့် အန်တီစန္ဒာက ရှန်ပိန်အဖေနှင့်

ကွဲသွားခဲ့သည် ။ သိပ်မကြာခင် နောက်အိမ်ထောင်ထူတော့ ရှန်ပိန်က
မာမို့ဆီ ရောက်လာခဲ့တာ။

အဲသည် အချိန်က မာမိကလည်း စပ်စပ်ကို မွေးထားပြီးစ ရှန်ပိန်နှင့်
စပ်စပ်က နှစ်လပဲ အသက်ချင်းကွာသည် ။

စပ်နှင့်ကွဲက တစ်နှစ်ကွာသည် ။

နောက်တော့လည်း ရှန်ပိန်က တစ်ဝမ်းကွဲပေမယ့် စပ်တို့ နှင့် ညီအစ်
မအရင်းလိုပဲ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။

သူ့အမေဆီတောင် သူမပြန်တော့ပါ။

အန်တီစန္ဒာက လွမ်းရင် သည် ကိုလာလည်ရသည် ။

ဒါမှ မဟုတ် နေမကောင်းလို့ ပါ။ သတိရလို့ ပါဟု အကြောင်းပြပြီး
သူ့ဆီခေါ်တတ်သည် ။

မိရှန်က ဒုတိယအဖေနှင့် စိမ်းနေတာမို့ သိပ်မသွားချင်။ ပြီးတော့ သ
ည် မှာ က ရွယ်တူအဖေနှင့် နေတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိခဲ့ပြီမို့ ရန်ကင်းမှာ တ
စ်ရက်တလေပင် မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

ပြီးတော့ သူ့အမေထက်ပိုပြီး မာမိနှင့် အန်တီဟန်နီကို သံယောဇဉ်ဖြ
စ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

မာမိတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်မှာ အန်တီစန္ဒာက အလတ်။ အန်တီဟ
န်နီက အငယ်ဆုံး။

စပ်တို့ ဒက်ဒီကတော့ ဂျပန်မှာ အ လုပ်သွားလုပ်နေတာမို့ ခွဲခွာနေရ
တာ များ ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် အိမ်မှာ မိန်းမသားချည်းပဲ ဖြစ်နေတတ်သည် ။

သူမတို့ သည် ကားပေါ်၌ ငြိမ်တိတ်နေမိကြ၏။ ခဏနေတော့မှ ရှန်ပီ
နံက...

“စပ်”

“ဘာလဲ”

“နင်တို့ နှစ်ယောက်ပါ ရန်ကင်းမှာ ဆင်းနေခဲ့ကွာ၊ ညနေမှ ပြန်ပို့
ပေးခိုင်းမယ်လေ..နော်”

မျက်နှာငယ်နှင့် ချော့မော့ခေါ်နေတာမို့ စပ်တို့ က အင်းမလုပ် အဲမ
လုပ် အိုက်တင်ခံနေကြသည် ။

“နော်...လို့ ”

ရှန်ပီနံက လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ညှစ်ပြီး တိုးတိုးကပ်ပြောသည် ။

“အန်တီစန္ဒာကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြခိုင်းရရင် မကောင်းဘူးလား”

စပ်က မာမီမကြားအောင် နားနားကပ်မေးလိုက်သည် ။

မိရှန်မျက်နှာလေး ဝင်းခနဲလက်သွား၏။

“အင်း...ကောင်းတယ်”

စပ်က အလယ်ကနေ၍ ကိုနှင့်ပါတိုင်ပင်ပြီး...

“မာမီ...စပ်တို့ သုံးယောက်လုံး ရန်ကင်းမှာ ဝင်နေလိုက်မယ်၊ ညမှ
ပဲပြန်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ဟိုမှာ ပဲ ညအိပ်”

“အမယ်မယ်...ညတော့ မအိပ်ရပါဘူး”

“အင်းပါ၊ ဒါဆိုလည်း မိုးချုပ်မှ ပြန်ခဲ့မယ်လေ...နော်”

မာမီ ဘာမှ မပြောတော့။

သူမတို့ သုံးယောက်က ဆယ့်လေးလမ်းရောက်တော့ ဆင်းကြသည်။
“မာမီနှင့် ဒရိုင်ဘာ ဦးထွန်းကြီး ကားထွက်သွားတာနှင့် သူမတို့ က ဆရာမအိမ်သို့မဝင်သေးဘဲ နီးရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်၏ အပြင်ဘက်ပလက်ဖောင်းစားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ကြလေသည်။”

စာသင်ရာသို့ နောက်ဆုံးမှ ဝင်နေကျမို့ လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်စီမှာပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလိုက်၏။

စာသင်ချိန် တစ်နာရီခန့်ကို သူမတို့ က ရှေ့ပိုင်းဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် လျှော့ပစ်လိုက်တာလေ။

ကျန်တဲ့ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်မှာ လည်း စကားတွတ်ထိုးချိန် မုန့်စားနေချိန်တွေ ရှိသေးသည်။

ဒါကြောင့်လည်း အိမ်က စာမေးပွဲအောင်ပါ့မလား စိုးရိမ်ပူပန်နေကြတာ။

“ဟဲ့ . . . ကားတောင်ပြန် လာပြီ၊ ဝင်တော့မှ ”

မိရှန်သတိပေးမှ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပြီး ကမန်းကတန်း ပြေးလွှားခဲ့ရသည်။

သူမတို့ ရဲ့ တစ်နေ့တာကတော့ ပျာယာခတ်ခြင်းဖြင့် လှုပ်ရှားနေလေသည်။

*